

NOTAT

25. september 2018

Høringsnotat vedrørende udkast til forslag til lov om ændring af varemærkeloven og forskellige andre love og om ophævelse af fællesmærkeloven

(Behandling af ansøgninger, registreringshindringer, gengivelse af varemærker, varer i transit, overførsel af gebyrindtægter m.v.)

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at modernisere reguleringen af varemærker og harmonisere de nationale varemærkesystemer og EU-varemærkesystemet. Ændringerne skal bl.a. sikre et effektivt og brugervenligt registreringssystem, som er tilpasset brugernes behov og den teknologiske udvikling.

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, som er en omarbejdet udgave af det hidtidige direktiv herom. Direktivet implementeres i lovforslaget ved en ændringslov, der er tekstnær i forhold til direktivet, således at direktivets terminologi og ordlyd i videst muligt omfang bevares med henblik på at reducere risikoen for fortolknings tvivl. Lovforslaget omfatter også ændringer, der ikke er en direkte følge af direktivet, men afspejler øvrige ønsker om optimering af varemærkelovgivningen.

Lovforslaget omfatter lige som direktivet også kendetegn, der i dag er omfattet af fællesmærkeloven, hvorfor fællesmærkeloven foreslås ophævet som selvstændig lov.

Herudover indeholder lovforslaget en ændring af designlovens retsplejebestemmelser. Endvidere indeholder lovforslaget en ændring af bestemmelserne i varemærkeloven, designloven, patentloven, lov om brugsmødder og lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) om overførsel af indtægter fra gebyrer. Endelig præciserer lovforslaget en bemyndigelse i gassikkerhedsloven til at fastsætte straffebestemmelser for overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

Udkastet til lovforslag blev sendt i høring den 25. juni 2018 med høringsfrist den 3. august 2018 til i alt 81 organisationer, myndigheder mv., ligesom høringen har været tilgængelig på www.hoeringsportalen.dk.

Der er modtaget høringssvar fra 9 organisationer, myndigheder m.v. Heraf har 8 haft bemærkninger til udkastet til lovforslag.

De væsentligste bemærkninger fra de hørte parter til de enkelte emner i lovudkastet gennemgås og kommenteres nedenfor.

2. Generelle bemærkninger

Fem af de modtagne høringssvar havde, foruden konkrete bemærkninger, generelle bemærkninger til lovforslaget. Disse giver alle udtryk for en generel støtte til lovforslaget, og flere anfører at ændringerne heri kan bidrage til at skabe en mere klar retstilstand. Endvidere tilkendegiver flere, at lovforslaget er en tiltrængt modernisering af varemærkeloven. Flere af høringssvarene indeholder også en tilkendegivelse af, at man tilslutter sig den tekstmære implementering af direktivet, hvorved fortolkningstvivil mindskes.

Høringssvarenes konkrete bemærkninger behandles under punkt 3 nedenfor.

Foreningen Industriel Retsbeskyttelse (FIR) er overordnet set positivt stemt over for lovforslaget, som findes velbegrunder og vil bidrage til at skabe en mere klar retstilstand, der vil komme både erhvervsliv og praktikere til gode. FIR er positiv over for den tekstmære direktivimplementering, som vil være med til at reducere fortolkningstvivil, men påpeger dog samtidig at de nye begreber, f.eks. ”individuel varemærke” og ”almindelig markedsføringsskik”, vil kunne skabe usikkerhed. Endvidere finder FIR, at indarbejdelsen af detaljerede regler fra varemærkebekendtgørelsen kan gøre loven tung at arbejde med. Endelig havde FIR gerne set, at lovændringen var sket via en ny hovedlov frem for en ændringslov.

Association of Danish Intellectual Property Attorneys (ADIPA) bifalder overordnet set de konkrete ændringer og den modernisering af varemærkeloven, fællesmærkeloven og designloven, som lovforslaget lægger op til. ADIPA finder, at ændringerne generelt kan føre til en mere klar og tydelig retstilstand. ADIPA finder den tekstmære direktivimplementering positiv med henblik på at undgå fortolkningstvivil. ADIPA finder imidlertid, at indførelsen af nye begreber, herunder ”individuel varemærke” og ”redelig og almindelig markedsføringsskik” kan give anledning til uklarheder og forvirring.

Dansk Industri (DI) er grundlæggende positiv over for lovforslaget, som findes at tage højde for interessenternes synspunkter. Særligt hæfter DI sig ved, at der lægges op til en modernisering og harmonisering, der imødekommer ønsket om forbedret effektivitet og brugervenlighed. DI er positivt stemt over for den tekstmære direktivimplementering med henblik på at reducere fortolkningstvivil.

Dansk Erhverv (DE) finder det positivt, at lovforslaget opdaterer lovgivningen i forhold til både den teknologiske udvikling og udviklingen af praksis. Dansk Erhverv støtter ligeledes, at regelsættet forenkles ved at sammenskrive reglerne om individuelle mærker og fællesmærker i én lov, og at der sker en yderligere harmonisering af den materielle kendetegnsret i EU, herunder med EUIPO's praksis. Af hensyn til de mindre virksomheder støtter DE endvidere, at lovforslaget cementerer, at der fortsat kan stiftes en varemærkeret ved brug.

Københavns Universitet (KU), Center for Informations- og Innovationsret (CIIR) hilser både den direktivtætte implementering og valget om også at foretage ændringer, der ikke er en direkte følge af direktivet, velkomment. KU tilslutter sig en række ændringer, som skaber bedre balance mellem varemærker, virksomhedsnavne og personnavne. KU havde dog gerne set, at implementeringen var sket i form af en ny hovedlov, og at man havde benyttet lejligheden til samtidigt at revidere reglerne om forretningskendetegn i navnlig markedsføringsloven og selskabsloven. Endvidere påpeger KU, at direktivets præambel, bl.a. i punkt 25 og 27, antageligt vil kunne danne grundlag for fortolkningsbidrag i dansk ret, hvilket KU gerne ser præciseret i forarbejderne til lovforslaget.

Kommentar

Med det foreliggende lovforslag ønsker regeringen at modernisere reguleringen af varemærker og harmonisere de nationale varemærkesystemer og EU-varemærkesystemet. Ændringerne skal bl.a. medvirke til at bekæmpe handel med kopierede varer samt sikre et effektivt og brugervenligt registreringsystem, som er tilpasset brugernes behov og den teknologiske udvikling.

For så vidt angår bemærkningerne fra FIR, ADIPA, DI, DE og KU vedrørende indførelsen af nye begreber, bemærker Erhvervsministeriet, at begreberne fremgår af direktivet. Da det har været både interessenternes og Implementeringsrådets ønske, at der foretages en direktivnær implementering, er disse begreber ligeledes implementeret tekstnært for at sikre en nær sammenhæng mellem direktivet og loven. Der henvises i øvrigt til bemærkninger til konkrete emner nedenfor.

For så vidt angår FIR's og KU's ønske om en ny hovedlov bemærker Erhvervsministeriet, at ændringen af varemærkeloven er foranlediget af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, som skal være implementeret senest 14. januar 2019. I den konkrete situation har Erhvervsministeriet vurderet, at implementeringen mest hensigtsmæssigt kunne gennemføres via en ændringslov. Erhvervsministeriet vil efterfølgende udstede en lovebekendtgørelse, som sikrer brugerne en let adgang til lovteksten.

3. Bemærkninger til konkrete emner

Kommentering af konkrete bemærkninger til lovforslaget vil ske med udgangspunkt i nedenstående opdeling:

- 3.1. Lovens anvendelsesområde og definitioner
 - 3.1.1. Individuelt varemærke
 - 3.1.2. Garanti- eller certificeringsmærker og kollektivmærker
 - 3.1.3. Mere end lokal betydning
- 3.2. Velkendte varemærker
- 3.3. Varer i transit
- 3.4. Gengivelse af varemærker i opslagsværker
- 3.5. Ansøgning og registrering af varemærker
 - 3.5.1. Nærmere begrundelse til søgningsrapporter
 - 3.5.2. Klassificering af varer og tjenesteydelser
 - 3.5.3. Begreberne redelig og almindelig markedsføringsskik
 - 3.5.4. Relative hindringer for registrering, offentlighedens bevidsthed
 - 3.5.5. Relative hindringer for registrering, forbudsret
 - 3.5.6. Samtykke
 - 3.5.7. Beskyttelse af virksomhedsnavne
 - 3.5.8. Udsættelse som følge af forhandlinger
- 3.6. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud
- 3.7. Farver og mærker uden farve (sort/hvid-mærker)

3.1. Lovens anvendelsesområde og definitioner

3.1.1. Individuelt varemærke - § 1 a, nr. 2

ADIPA ønsker en nærmere beskrivelse og definition af ”individuelt varemærke” i lovforslagets bemærkninger, og at det gøres klart, om der stilles særlige og nye krav til sådanne varemærker. ADIPA ønsker endvidere en henvisning til, at retigheden kan etableres gennem brug.

Kommentar

Den anvendte skelnen mellem varemærker af typerne ”individuelt varemærke”, ”garanti- eller certificeringsmærke” og ”kollektivmærke” i den nyaffattede § 1 a følger af direktivets artikel 1. I direktivet anses begrebet ”varemærker” for at omfatte alle de tre nævnte type af kendetegn. Sammenlægningen af varemærkeloven og fællesmærkeloven indebærer i den henseende, at begrebet ”fællesmærker” mister sin betydning, og det er derfor fundet hensigtsmæssigt at adoptere den terminologi, der anvendes i direktivet.

I den nyaffattede bestemmelse i § 1 a, er begrebet ”varemærke” defineret som et overbegreb for de tre typer af varemærker, nemlig ”individuelle varemærker”, ”garanti- eller certificeringsmærker” og ”kollektivmærker”. I alle øvrige bestemmelser i loven vil anvendelsen af begrebet ”varemærke” således omfatte alle tre typer. I de bestemmelser, der alene regulerer én af disse typer, er anvendt den konkrete betegnelse for den

relevante type, eksempelvis den nyaffattede § 11, stk. 6, der vedrører særlige krav til ansøgninger om registrering af kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker.

Mht. bemærkningen om, at det bør tydeliggøres, at der kan stiftes rettigheder gennem brug, indeholder den nyaffattede bestemmelse i § 1 a, nr. 2, allerede en henvisning hertil, idet der bl.a. henvises til, at et individuelt varemærke omfatter forretningskendetegn, der er "indarbejdet" som varemærke. Brugen af ordet "indarbejdet" er dog utilsigtet og adskiller sig fra terminologien i resten af lovudkastet, hvorfor det findes hensigtsmæssigt, at denne ordlyd ændres ved, at ordet "indarbejdet" ændres til "anvendes".

En sådan ordlyd vil også bedre harmonere med kravet i den nyaffattede bestemmelse i § 3, stk. 1, nr. 3, hvorefter en varemærkeret kan stiftes ved "brug". Lovforslaget er ændret i overensstemmelse hermed.

3.1.2. Garanti- eller certificeringsmærker og kollektivmærker - § 1 a, nr. 3 og 4

FIR, ADIPA, DI og INTA ønsker den nyaffattede bestemmelse ændret eller præciseret, så det fremgår at rettighederne kan stiftes ved brug. FIR og INTA ønsker det endvidere præciseret, at garantimærker, certificeringsmærker og kollektivmærker er underbegreber til varemærker.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at det forhold, at kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker er underkategorier af varemærketyper, der er omfattet af overbegrebet "varemærker", følger allerede af den nyaffattede bestemmelse i § 1 a, nr. 1. Heri er således anført, at et varemærke er et forretningskendetegn, der opfylder betingelserne for at udgøre et varemærke som et individuelt varemærke, et garanti- eller certificeringsmærke eller et kollektivmærke.

Varemærkedirektivets artikel 27-36 indeholder særlige krav til opnåelsen af en varemærkeret til et kollektivmærke eller et garanti- eller certificeringsmærke, samt særlige regler for og grunde til, at retten til sådanne varemærker kan fortabes eller kendes ugyldige. De særlige regler omfatter bl.a. begrænsninger i, hvem der kan stifte rettigheder til disse varemærketyper, krav om fastsættelse af regler for tredjemands adgang til og den konkrete anvendelse af varemærkerne, samt krav om, at rettighedshaveren fører kontrol med, at de bestemmelser, der er fastsat for varemærkets benyttelse, overholdes. Derudover fremgår det endvidere af direktivet, at ændringer i de bestemmelser, der er fastsat for varemærkets benyttelse, skal meddeles registreringsmyndigheden, og at manglende overholdelse af dette krav kan medføre varemærkets fortabelse.

De nævnte særlige krav til kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker harmonerer dårligt med en ordning om stiftelse af ret ved

brug, hvorfor der i de nyaffattede bestemmelser i § 1 a, nr. 3 og 4, er henvist til, at sådanne varemærker skal registreres.

I den gældende fællesmærkelov er ikke fastsat bestemmelse om muligheden for at stifte ret til et fællesmærke ved brug. Den generelle henvisning i fællesmærkelovens § 2 til, at varemærkelovens regler gælder for fællesmærker "idet omfang, de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse" fordrer, at den bestemmelse i varemærkeloven, der søges anvendt på et fællesmærke, har et indhold, der gør bestemmelsen umiddelbart anvendelig på fællesmærker.

I den gældende varemærkelovs § 3, stk. 1, nr. 2, om stiftelse af varemærkeret ved brug, er alene stillet krav om, at varemærket skal være anvendt her i landet for identificerbare varer eller tjenesteydelser, og at brugen skal være "vedvarende". Bestemmelsen har således ikke et indhold, der tillader, at der stilles yderligere krav om eksempelvis fastsættelse af betingelser for fællesmærkets benyttelse, eller hvem der i givet fald er berettiget til at anvende dette.

Da der således ikke i dag består en adgang til at stifte ret til et fællesmærke ved brug, og da en sådan ordning i øvrigt harmonerer dårligt med direktivets bestemmelser om krav til stiftelsen og opretholdelsen af kollektivmærker og garanti- eller certificeringsmærker, er det ikke fundet hensigtsmæssigt at indføre en ordning for disse mærketyper, der giver mulighed for stiftelse af ret ved brug.

For at tydeliggøre netop dette forhold, finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt, at den nyaffattede bestemmelse i § 3, stk. 1, nr. 3, præciseres, således at ordlyden ændres fra "brug af et varemærke" til "brug af et individuelt varemærke". Lovforslaget er ændret i overensstemmelse hermed.

3.1.3. Mere end lokal betydning - § 3, stk. 1, nr. 3, § 10, stk. 3, og § 15, stk. 3, nr. 5, litra a, og nr. 6 og 8 (nu § 15, stk. 3, nr. 4, litra a, og nr. 5 og 7)

For at sikre en uændret retstilstand ønsker FIR, ADIPA og INTA, at formuleringen i de nyaffattede § 3, stk. 1, nr. 3 og § 15, stk. 3, nr. 5, litra a, og nr. 6 og 8 (nu § 15, stk. 3, nr. 4, litra a, og nr. 5 og 7) "mere end lokal betydning" ændres til "mere end lokalt kendskab" eller en lignende formulering. FIR og INTA ønsker endvidere, at formuleringen i den nyaffattede § 10, stk. 3 ændres til "kendskabet til den ældre rettighed kun er lokalt" eller lignende.

DE finder det positivt, at lovforslaget tydeliggør, at alene en lokal anvendelse af et varemærke ikke stifter en varemærkeret.

KU finder præciseringen i den nyaffattede § 3, stk. 1, nr. 3 af, at ibrugtagning af et varemærke først kan anses for at være retsstiftende, når den

er mere end lokal, fornuftig og hensigtsmæssig. KU ser også gerne, at det præciseres, at brugen af et varemærke på en internetside ikke automatisk medfører, at brugen er ”mere end lokal”.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at kommentarerne fra FIR, ADIPA og INTA vedrørende brugen af formuleringen ”mere end lokal betydning” i nærmere angivne bestemmelser, har givet anledning til mere generelt at genoverveje, hvordan der mest hensigtsmæssigt i loven henvises til, at det i forskellige situationer har en materiel betydning, at et forhold, dvs. en brug af et kendetegn, er lokalt afgrænset.

Henvisningen i den nyaffattede bestemmelse i § 3, stk. 1, nr. 3 til, at varemærket skal være anvendt mere end lokalt, skal dels ses i lyset af direktivets artikel 14, stk. 3, der fastslår, at en indehaver af et varemærke ikke kan forbyde tredjemand at gøre brug af ældre rettigheder, der kun har ”lokalt afgrænset karakter”, og dels i lyset af, at det i dansk retspraksis er anerkendt, at lokale rettigheder kan beskyttes efter markedsføringslovens § 22. Det har endvidere længe været anerkendt i retspraksis, at stiftelsen af en varemærkeret ved brug efter den nugældende lovs § 3, stk. 1, nr. 2, forudsætter at brugen er mere end lokal.

For at forene netop kravet i direktivets artikel 14, stk. 3 med kravet for stiftelse af ret ved brug samt skabe en passende balance mellem beskyttelsen af varemærker og andre typer af rettigheder, dvs. beskyttelsen af virksomhedsnavne og beskyttelsen af øvrige forretningskendetegn efter markedsføringslovens § 22, er der i en række af de nyaffattede bestemmelser henvist til den begrænsning i beskyttelsen af rettigheder, der følger af, at retten alene har ”lokal betydning”.

Direktivet indeholder alene i artikel 14, stk. 3 en konkret henvisning til de lokale rettigheder, idet stiftelse af varemærkerettigheder og andre forretningskendetegn ved brug ikke i øvrigt er reguleret af direktivet.

Derimod er forholdet mellem de registrerede varemærker og andre kendetegnsrettigheder, herunder uregistrerede varemærker og andre forretningskendetegn, der er stiftet ved brug, reguleret i den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 5, stk. 4. Denne bestemmelse fastsætter ikke de materielle bestemmelser for stiftelsen af sådanne rettigheder, ligesom bestemmelsen heller ikke fastlægger det nærmere beskyttelsesomfang af sådanne rettigheder.

Selv om det således står medlemsstaterne frit for at fastsætte bestemmelser for beskyttelsen af varemærkerettigheder og andre kendetegn ved brug, afgrænses beskyttelsen heraf af bestemmelsen i direktivets artikel 14, stk. 3, om ældre rettigheder, der alene har ”lokalt afgrænset karakter”.

For at tydeliggøre at afgrænsningen af beskyttelsen af ældre, uregistrerede kendetegnsrettigheder er sammenfaldende med kravet om mere end lokal brug for stiftelsen af varemærkeret ved brug, finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt at ensrette ordlyden i § 3, stk. 1, nr. 3, § 10, stk. 3, § 15, stk. 3, nr. 5, litra a, og nr. 6 og 8 (nu § 15, stk. 3, nr. 4, litra a, og nr. 5 og 7).

Da endvidere direktivets artikel 14, stk. 3 allerede indeholder en formulering, der i øvrigt er ordret implementeret i den nyaffattede bestemmelse i § 10, stk. 3, er det fundet mest hensigtsmæssigt, at den samme ordlyd anvendes i alle bestemmelserne, nemlig at brugen skal være af mere end "lokal afgrænset karakter".

Med hensyn til forslagene om, at ordlyden ændres til "mere end lokalt kendskab", "kendskabet til den ældre rettighed kun er lokalt" eller en lignende formulering, skal Erhvervsministeriet endvidere bemærke, at brugen af ordet "kendskab" kan virke uhensigtsmæssig, idet en sådan formulering kan skabe forventning om, at et større eller mindre kendskab i omsætningskredsen dokumenteres, førend en ret stiftet ved brug kan anerkendes. Den nyaffattede bestemmelse sigter alene på at tydeliggøre, at en tilstrækkelig del af omsætningskredsen skal have været eksponeret for varemærket, og ikke at en større eller mindre kendskabsgrad dermed skal være opbygget.

Erhvervsministeriet er endvidere enig med KU i de anførte betragtninger vedrørende brug af varemærker på Internettet, og det er fundet mest hensigtsmæssigt at præcisere disse forhold i lovbemærkningerne. Betydningen af brug af kendetegn på Internettet for vurderingen af varemærkekonflikter har endvidere været genstand for fortolkning i WIPO's Joint Recommendation Concerning Provisions on the Protection of Marks, and Other Industrial Property Rights in Signs, on the Internet, der opstiller en række principper for vurderingen af, om brugen af et kendetegn har kommerciel effekt inden for et givet territorium. Da disse principper i nogen grad også vil kunne finde anvendelse i forbindelse med vurderingen af, om der er stiftet en varemærkeret ved brug her i landet, er det også fundet hensigtsmæssigt at henvise til denne Joint Recommendation i lovbemærkningerne. Lovforslaget er ændret i overensstemmelse hermed.

3.2. Beskyttelsen af uregistrerede varemærker - § 4, stk. 2, nr. 3 og § 15, stk. 3, nr. 4 (nu slettet)

FIR, INTA, ADIPA og DI giver udtryk for, at den nyaffattede § 4, stk. 2, nr. 3 bør udvides, således at bestemmelsen tillige inkluderer ibrugtagne rettigheder.

DI fremfører endvidere, at det bør tydeliggøres, at uregistrerede og registrerede varemærker tildeles den samme form for beskyttelse.

KU påpeger, at det ville øge lovens klarhed, hvis der på en klarere måde bliver sondret mellem beskyttelsen for velkendte mærker og den almindelige (forvekslings)beskyttelse. Efter KU's opfattelse sker dette bedst ved at udsondre beskyttelsen af de velkendte mærker til en selvstændig paragraf, eller alternativt ved at tildele de velkendte mærker deres eget stykke i § 4. KU finder endvidere, at det bør præciseres udtrykkeligt i bemærkningerne, at styrelsen, ankenævnet og domstolene for fremtiden vil skulle foretage en selvstændig vurdering af, om kravet om "uden rimelig grund" er opfyldt, og at det betyder, at en utilbørlig udnyttelse vil kunne anses for at være retmæssig, hvis der foreligger en "rimelig grund".

Kommentar

Erhvervsministeriet er enig i kommentarerne fra FIR, INTA, DI og ADIPA, hvorfor det findes hensigtsmæssigt at tydeliggøre i den nyaffattede § 4, stk. 2, nr. 3, at bestemmelsen også omfatter varemærker, hvortil der er stiftet varemærkeret ved brug.

Derudover er Erhvervsministeriet enig med KU i, at tilføjelsen af ordlyden "uden rimelig grund" i den nyaffattede § 4, stk. 2, nr. 3, er en væsentlig ændring af ordlyden. Kravet er dog ikke nyt, hvilket tillige fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, idet kravet – med formuleringen "uden skellig grund" – fremgik af artikel 4, stk. 3, om beskyttelsen af velkendte EU-varemærker og artikel 5, stk. 2, om beskyttelse af velkendte nationale varemærker, i direktiv 2008/95/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker. Ændringen i ordlyden medfører således ikke ændringer i den gældende retstilstand, men virker blot til at tydeliggøre dette krav i bestemmelsen.

Erhvervsministeriet finder det dog hensigtsmæssigt at knytte yderligere bemærkninger til kravet i lovbemærkningerne, og i den forbindelse henviser til EU-domstolens præjudicielle afgørelse i C-65/12, Leidseplein Beheer og de Vries, hvoraf bl.a. fremgår, at indehaveren af et velkendt varemærke i visse situationer kan være tvunget til at tåle en tredjemands brug af et lignende kendetegn, fordi der foreligger "rimelig grund" til denne brug.

Med hensyn til ønsket fra DI om, at det tydeliggøres, at uregistrerede og registrerede varemærker tildeles den samme beskyttelse, skal Erhvervsministeriet bemærke, at den nyaffattede bestemmelse i § 4 omfatter enhver varemærkeret, uanset hvordan retten er stiftet.

Erhvervsministeriet finder dog, at det i den nyaffattede § 15 kan gøres mere tydeligt, at de uregistrerede og registrerede varemærker i denne bestemmelse anses for ligestillet. Således er de uregistrerede varemærker i denne bestemmelse alene omfattet af bestemmelsens stk. 3, nr. 4. At der består en ensartet beskyttelse af registrerede og uregistrerede varemærker vil imidlertid blive mere klart, såfremt de uregistrerede varemærker i

stedet tilføjes listen over "ældre varemærker" i bestemmelsens stk. 2. Lovforslaget er ændret i overensstemmelse hermed.

3.3. Varer i transit - § 5

DE, FIR og DI henstiller, at den nyaffattede § 5 ændres til også at inkludere ibrugtagne rettigheder og bemærker hertil, at det allerede i dag er muligt at anmode om toldovervågning af ibrugtagne rettigheder som "trade names". DE påpeger yderligere, at rækkevidden af den nyaffattede § 5, stk. 5 bør gøres klarere.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at ministeriet har været i dialog med Europa-Kommissionen om muligheden for at lade bestemmelsen om varer i transit omfatte såvel registrerede som uregistrerede rettigheder. Europa-Kommissionen har oplyst, at direktivets artikel 10, stk. 4, om varer i transit, som den nyaffattede § 5, stk. 1 og 2, gennemfører, alene må implementeres i national lovgivning som omfattende registrerede varemærkerettigheder.

Med hensyn til DE's bemærkning om, at rækkevidden af den nyaffattede § 5, stk. 5, bør gøres klarere, bemærker Erhvervsministeriet, at bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 13, stk. 2. Bestemmelserne om "agentmærker" i den nyaffattede § 5, stk. 4 og 5, svarer til Pariserkonventionens artikel 6, litra g. Bestemmelsen i Pariserkonventionens artikel 6, litra g anses for at være omfattet af den gældende varemærkelovs § 15, stk. 3, nr. 3, men bestemmelsen har givet anledning til en vis fortolknings tvivl. Den nye bestemmelse er med til at sikre, at såvel direktivet som Pariserkonventionen er korrekt gennemført i dansk ret. Idet den nyaffattede § 5, stk. 5, er ny i varemærkeloven, er det ikke muligt at angive eksempler på anvendelsen af bestemmelsen.

Lovteksten er på den baggrund ikke ændret.

3.4. Gengivelse af varemærker i opslagsværker - § 7

FIR, ADIPA og DI giver udtryk for, at Google Translate og lignende serviceudbydere bør klassificeres som udgivere af opslagsværker og være underlagt samme regler om loyalt at angive, at et navn er et varemærke. De henstiller derfor til, at den nyaffattede § 7 opdateres med en henvisning til disse typer af ydelser.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at den foreslåede nyaffattelse af § 7, der gennemfører direktivets artikel 12, svarer til den gældende varemærkelovs § 11 om varemærkeindehaverens mulighed for at gribe ind over for gengivelser af varemærket i opslagsværker. Dog er det i den foreslåede bestemmelse præciseret, at bestemmelsens anvendelsesområde tillige omfatter opslagsværker, der udgives i elektronisk form. Er et varemærke således optaget i et elektronisk opslagsværk på en sådan måde, at vare-

mærket fremstår som en generisk betegnelse, kan varemærkeindehaveren anmode udgiveren af opslagsværket om, at gengivelsen af varemærket ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke. Udgiveren af det elektroniske opslagsværk skal i så fald hurtigst muligt efterkomme anmodningen fra varemærkeindehaveren. Høringssvarene har på denne baggrund ikke givet anledning til ændringer.

3.5. Ansøgning og registrering af varemærker

3.5.1. Nærmere begrundelse til søgningsrapporter - § 11, stk. 2

FIR, INTA og ADIPA påpeger, at udarbejdelse af nærmere begrundede søgningsrapporter indebærer en risiko for, at Patent- og Varemærkestyrelsen i forbindelse med indsigelsessager vil føle sig bundet af den information, som er afgivet i forbindelse med den begrundede søgningsrapport. Dette kan medføre en risiko for inhabilitet, hvilket kan være problematisk i forhold til virksomhedernes retssikkerhed.

ADIPA og Danske Advokater (DA) påpeger endvidere, at udarbejdelsen af sådanne rapporter potentielt vil kunne antage karakter af rådgivning i konkurrence med private udbydere.

DA påpeger også, at den begrundede søgningsrapport vil kunne give virksomhederne en falsk tryghed, og at de vil kunne misbruges i retssager.

DI hilser valgmuligheden i forhold til søgningsrapporter velkommen. DI vurderer, at fleksibiliteten vil være til gavn for alle brugere, ikke mindst de små og mellemstore virksomheder. DI henstiller dog, at de nærmere begrundelser til søgningsrapporterne kun udarbejdes, såfremt de ikke har karakter af vurdering eller rådgivning og under nøje iagttagelse af habilitetsudfordringer og retssikkerhed.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at Patent- og Varemærkestyrelsen allerede i dag udarbejder søgningsrapporter, hvor styrelsen vurderer, om der findes ældre varemærkeregistreringer, som det ansøgte varemærke kan være i konflikt med efter den gældende varemærkelovs § 15, stk. 1, nr. 1 og 2. Søgningsrapporterne identificerer imidlertid alene de pågældende varemærkerettigheder og indeholder derudover ikke yderligere informationer om konfliktens umiddelbare omfang.

Muligheden for at modtage en nærmere begrundet søgningsrapport vil navnlig gavne de små og mellemstore virksomheder, der har behov for at modtage yderligere information om årsagen til, at de ældre varemærkerettigheder er blevet fremdraget i søgningsrapporten.

Med en nærmere begrundet søgningsrapport vil ansøgere på en let og overskuelig måde få et overblik over, hvilke sammenfald eller ligheder mellem mærker, varer og tjenesteydelser, styrelsen har lagt vægt på i

udvælgelsen af de ældre varemærkeregistreringer, der fremgår af søgningsrapporten. Det vil navnlig gavne virksomhedernes mulighed for at vurdere, hvordan de kan eller bør forholde sig til de fremdragne ældre rettigheder.

Ordningen er således primært tiltænkt små og mellemstore virksomheder, der kan have behov for at modtage yderligere information, som kan medvirke til at undgå, at de uforvarende registrerer og anvender varemærker, der kan krænke andres rettigheder, og derigennem også at undgå, at de som følge heraf bliver part i bekostelige krænkelsessager.

De nærmere begrundede søgningsrapporter vil imidlertid ikke omfatte forhold, som Patent- og Varemærkestyrelsen ikke kan finde i varemærke-registeret. Søgningsrapporterne vil bl.a. ikke indeholde oplysninger om, hvorvidt der måtte være stiftet rettigheder til et kendetegn ved brug, om et ældre, registreret varemærke er anvendt i overensstemmelse med brugspligten, eller om det er indarbejdet eller velkendt. Styrelsens søgninger vil således som hidtil være begrænset til de søgninger, der kan foretages i varemærke-registeret, og de umiddelbare vurderinger vil alene være baseret på de oplysninger, der findes heri.

Ordningen med nærmere begrundede søgningsrapporter vil i forhold til de søgninger og den umiddelbare vurdering, som styrelsen skal foretage, ikke afvige fra, hvad styrelsen allerede gør i dag ved udarbejdelsen af søgningsrapporter. Derimod indebærer den nærmere begrundede søgningsrapport, at den lighedsvurdering, der ligger til grund for styrelsens fremdragelse af et ældre registreret varemærke, gøres tilgængelig for ansøgeren og præsenteres på en let og overskuelig måde. Det er forventningen, at de nærmere begrundede søgningsrapporter vil kunne medvirke til at øge bevidstheden om behovet for, at virksomhederne i visse situationer opsøger professionel rådgivning, herunder for at få hjælp til at vurdere den reelle risiko for en konflikt, hvis varemærket tages i anvendelse og til nærmere at specificere eller begrænse varefortegnelsen, indhente samtykke fra indehavere af ældre varemærkeregistreringer eller indgå sameksistensaftaler.

Både de almindelige søgningsrapporter, som også bliver udarbejdet i dag, og de nærmere begrundede søgningsrapporter, har alene informativ karakter og udgør ikke afgørelser.

Som følge af høringssvarene er lovbemærkningerne uddybet, så de mere detaljeret beskriver omfanget og indholdet af de begrundede søgningsrapporter.

Det er på denne baggrund Erhvervsministeriets opfattelse, at udarbejdelsen af begrundede søgningsrapporter ikke vil udgøre et problem i relation til styrelsens habilitet og virksomhedernes retssikkerhed, ligesom rapporterene ikke vil få karakter af rådgivning i konkurrence med private udbydere. Høringssvarene har på denne baggrund ikke givet anledning

til ændringer i lovteksten, men der er tilføjet præciserende bemærkninger til bestemmelsen.

3.5.2. Klassificering af varer og tjenesteydelser - § 12, stk. 5

ADIPA finder, at sidste sætning i den nyaffattede § 12, stk. 5, ”Anvendelsen af sådanne betegnelser eller angivelser fortolkes ikke som en rettighed for varer eller tjenesteydelser, der ikke kan forstås som sådan”, er svær at forstå og bør omformuleres, så det mere tydeligt og klart fremgår, hvilken fortolkning der skal ske, og hvilken konsekvens det har.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at formuleringen følger direkte af direktivet, og at det i bemærkningerne til bestemmelsen er anført, at der blot er tale om, at i det omfang, der i en ansøgning eller registrering er anvendt generelle betegnelser, skal omfanget af disse fortolkes ud fra en almindelig ordlydsfortolkning. Erhvervsministeriet er dog samtidig enig i, at formuleringen af bestemmelsen kan gøres mere klar. Lovforslaget er ændret i overensstemmelse hermed.

3.5.3. Begreberne redelig og almindelig markedsføringsskik - § 13, stk. 1, nr. 4

FIR og ADIPA finder det uklart, om der med redelig og almindelig markedsføringsskik indføres nye selvstændige begreber, eller om der blot er tale om synonyme for god markedsføringsskik. En eventuel forskel på redelig og almindelig markedsføringsskik og god markedsføringsskik ønskes uddybet i forarbejderne, alternativt at der ændres på ordlyden af § 13, stk. 1, nr. 4, således redelig og almindelig bliver erstattet med god.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at formuleringen følger direkte af direktivet og alene adskiller sig fra den gældende bestemmelse derved, at ordet redelig er tilføjet.

Formuleringen ”efter redelig og almindelig markedsføringsskik” skal her ikke forveksles med ”god markedsføringsskik”. Sidstnævnte er en retlig standard, der er reguleret i markedsføringslovens § 3, hvorimod førstnævnte vedrører en ”markedsføringsædvane”, der indebærer, at et bestemt ord opfattes på en bestemt måde inden for den pågældende omsætningskreds. Formuleringen indikerer ved brug af ordet ”redelig”, at dens anvendelse i visse situationer kan være begrænset, f.eks. i tilfælde hvor det pågældende tegn eller angivelsen tillige er et registreret varemærke. I sådanne tilfælde påvirkes anvendelsen af bestemmelsen af den nyaffattede bestemmelse i § 26, nr. 1 om varemærker, der som følge af indehaverens passivitet eller aktive handlinger er blevet generiske. Således vil eksempelvis tredjemands brug af varemærket i generisk form ikke kunne anses for ”redelig”, hvis rettighedsindehaveren konsekvent har skredet ind over for en sådan brug. Lovteksten er på den baggrund ikke ændret, men der er tilføjet præciserende bemærkninger til bestemmelsen.

3.5.4. Relative hindringer for registrering, offentlighedens bevidsthed - § 15, stk. 1, nr. 2

ADIPA finder det uklart, hvad der menes med ”offentlighedens bevidsthed” i den nyaffattede bestemmelse, og om der er tale om en begrænsning i forhold til gældende praksis. Efter deres opfattelse behøver det ikke kun at være ”offentligheden”, der skal lægges vægt på, og ADIPA anbefaler, at der sker en nærmere forklaring i forarbejderne.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at formuleringen følger direkte af direktivet, og at den samme formulering blev anvendt i de identiske bestemmelser i de forudgående direktiver 89/104/EØF og 2008/95/EF. Formuleringen har ikke hidtil givet anledning til fortolkningstvív. Høringssvaret har på denne baggrund ikke givet anledning til ændringer.

3.5.5. Relative hindringer for registrering, forbudsret - § 15, stk. 3, nr. 3, litra b, og nr. 4, 6, 7, 8 og 9 (nu § 15, stk. 3, nr. 3, litra b, og nr. 5, 6, 7, og 8. Det tidligere § 15, stk. 3, nr. 4 er slettet, se pkt. 3.2)

KU bemærker, at de nyaffattede bestemmelser i § 15, stk. 3, nr. 3, litra b, og nr. 4, 6, 7, 8 og 9 (nu § 15, stk. 3, nr. 3, litra b, og nr. 5, 6, 7, og 8. Det tidligere § 15, stk. 3, nr. 4 er slettet, se pkt. 3.2) henviser til, at rettighejderne kun kan udgøre indsigelsesgrunde ”når der til retten er knyttet en ret til at forbyde brugen af varemærket”. KU tilslutter sig overordnet set disse præciseringer, men anfører, at det bør overvejes at tilføje ”og denne kan gøres gældende”, for at markere at en konkret krænkelse af den pågældende ret til at forbyde brugen af varemærket kræves, hvilket skal afgøres efter den relevante lov.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at det følger af formuleringen ”ret til at forbyde brugen af varemærket”, at der skal være tale om, at den der påberåber sig den pågældende ret til at forbyde brugen af varemærket, skal være tillagt en ret til at forbyde anvendelsen af det konkrete varemærke. Dette indebærer, at det ikke i sig selv er tilstrækkeligt, at lovgivningen fastslår, at der i visse situationer består en forbudsret, men at det derudover er et krav, at denne forbudsret faktisk kan bringes i anvendelse overfor indehaveren af det pågældende varemærke. Høringssvarene har på denne baggrund ikke givet anledning til ændringer.

3.5.6. Samtykke - § 15, stk. 4

KU anfører, at den nyaffattede § 15, stk. 4 bør implementere direktivets artikel 5, stk. 5 ordret, ud fra en betragtning om nødvendig fleksibilitet i vurderingen af samtykker, jf. særligt ordlyden ”at der under passende omstændigheder ikke er en forpligtelse til”.

Kommentar

Erhvervsministeriet er enig med KU i, at formuleringen ”under passende omstændigheder” indføres i den nyaffattede bestemmelse i § 15, stk. 4. Lovforslaget er ændret i overensstemmelse hermed.

3.5.7 Beskyttelse af virksomhedsnavne - § 15, stk. 3, nr. 5 (nu nr. 4)

KU finder, at den nyaffattede § 15, stk. 3, nr. 5 (nu nr. 4) kan give anledning til betydelig tvivl, navnlig fordi bestemmelsen angiver en selvstændig definition på, hvornår et varemærke krænker et virksomhedsnavn, og har svært ved at se det reelle behov for bestemmelsen. KU ønsker på den baggrund bestemmelsen udeladt.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, som det tillige er redegjort for i lovbetænkninger, at bestemmelsen i § 15, stk. 3, nr. 5 (nu nr. 4), har til hensigt at fastslå, under hvilke betingelser et virksomhedsnavn, der er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister (CVR), kan forhindre anvendelsen og registreringen af et varemærke.

Bestemmelsen er, under hensyn til EU-domstolens præjudicielle afgørelse i sagen C-17/06, Céline, indsat for at fastlægge en passende balance mellem beskyttelsen af henholdsvis varemærker og virksomhedsnavne. I den nævnte afgørelse fra EU-domstolen er det således bl.a. fastslået, at brug af et selskabsnavn, der er identisk med et ældre varemærke, i forbindelse med markedsføringen af varer af samme art som dem, for hvilke varemærket er blevet registreret, udgør en brug, som indehaveren af dette varemærke kan forbyde i henhold til varemærkedirektivets artikel 10, stk. 2, litra a.

Med bestemmelsen er det således sikret, at der består en indbyrdes ligeværdig beskyttelse mellem varemærker og virksomhedsnavne, idet virksomhedsnavne er beskyttet mod registreringen af identiske eller forvekslelige varemærker, eller i tilfælde hvor virksomhedsnavnet er velkendt, mod registreringen af varemærker, der uden rimelig grund vil medføre en utilbørlig udnyttelse af eller skade på virksomhedsnavnets særpræg eller renommé.

For at et virksomhedsnavn skal anses for beskyttet i forhold til et varemærke, indeholder bestemmelsen endvidere de krav, at virksomhedsnavnet skal være registreret i CVR, at virksomhedsnavnet skal anvendes for specifikke varer eller tjenesteydelser og i den forbindelse opfylde prioritetskravet i den nyaffattede § 6, samt at virksomhedsnavnet i øvrigt har mere end lokal afgrænset karakter.

For så vidt angår de forretningskendetegn, som der henvises til i den nyaffattede bestemmelse i § 15, stk. 3, nr. 6 (nu nr. 5), sigter denne bestemmelse på at omfatte de typer af kendetegn, der ikke udgør varemærker eller virksomhedsnavne, og som anerkendes beskyttet efter markedsføringslovens § 22.

Høringssvarene har på denne baggrund ikke givet anledning til ændringer.

3.5.8. Udsættelse som følge af forhandlinger - § 20

ADIPA ønsker bestemmelsen udeladt. De stiller spørgsmål ved nødvendigheden af at lovregulere omkring berostillelse i indsigelsessager, og anfører at der allerede efter administrativ praksis i dag foregår berostillelse uden større problemer. Efter ADIPA's opfattelse vil det være unødigt administrativt tungt for parterne at skulle indgive en fælles anmodning, og ADIPA anfører, at parterne allerede i dag kan protestere mod berostillelse.

INTA hilser omvendt den nyaffattede § 20 velkommen og ønsker en tilsvarende bestemmelse introduceret for administrative ophævelser.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at formuleringen i den nyaffattede bestemmelse i § 20 følger af direktivets artikel 43, der indeholder en forpligtelse til, at der i national ret implementeres en bestemmelse, der dels fastslår, at anmodninger om frist på grund af forhandlinger mellem parterne i en indsigelsessag alene kan efterkommes, når der er tale om en fælles anmodning, og dels fastsætter en minimumsfrist på 2 måneders længde.

Derimod indeholder direktivet ikke en tilsvarende forpligtelse i forhold til procedurer for anmodninger om administrative ophævelser. Hidtil har betingelser for opnåelse af frist med baggrund i forhandlinger mellem parterne i en indsigelsessag eller sag om administrativ ophævelse været ensartet i Patent- og Varemærkestyrelsens fristpolitik. Erhvervsministeriet anser ikke implementeringen af direktivets artikel 43 som en anledning til, at denne tilgang til fastlæggelse af fristpolitikken bør ændre sig, og det kan derfor forventes, at fristpolitikken for tildeling af frister i forbindelse med forhandlinger mellem parterne i sager om administrative ophævelser vil blive fastlagt på samme måde som for indsigelser. Hørings svarene har på denne baggrund ikke givet anledning til ændringer.

3.6. Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud - § 43 b

Sø- og Handelsretten ønsker ud fra retssikkerhedsmæssige betragtninger ikke en ændring af reglerne om anke af Sø- og Handelsrettens afgørelser truffet i medfør af retsplejelovens § 225, stk. 1. Sø- og Handelsretten påpeger, at det er af afgørende betydning, at de retter, som behandler disse sager, har den fornødne indsigt i EU-retten, og dette nødvendiggør, at de enkelte instanser behandler et passende antal sager.

KU kan tilslutte sig, at varemærkelovens nuværende bestemmelser i §§ 43 b-43 d ophæves, idet indholdet kan udledes af varemærkelovens § 43 a (som affattet ved lov nr. 670 af 8. juni 2017), af EU-varemærkeforordningens artikel 131, og af retsplejelovens kapitel 40, herunder navnlig § 412, stk. 1, jf. § 225, stk. 1. Efter KU's opfattelse er det tvivlsomt, om der er et behov for en ny bestemmelse svarende til den nyaffattede § 43 b, og KU påpeger, at formålet med bestemmelsen, her-

under dens eventuelt selvstændige betydning i forhold til de nævnte regler, bør fremhæves i lovbemærkningerne såfremt den fastholdes. Endvidere anfører KU, at bestemmelsen bør overvejes omformuleret og påpeger, at ved at udelade henvisningen til forordningens artikel 131 bliver formuleringen i bestemmelsens stk. 1 og 2 ("Midlertidige afgørelser om forbud eller påbud i henhold til EU-varemærkeforordningen") ret beset misvisende, fordi EU-varemærkeforordningen ikke indeholder nogle regler om "midlertidige afgørelser om forbud og påbud", men derimod henviser til nationale regler om "foreløbige, herunder sikrende retsmidler", jf. forordningens artikel 131. KU påpeger endvidere, at det kan give anledning til tvivl, når der alene henvises til retsplejelovens kapitel 40 i bestemmelsens stk. 1 og ikke i stk. 2.

Kommentar

Ved lov nr. 670 af 8. juni 2017 blev reglerne om anke af sager om EU-varemærker og EF-design i henholdsvis varemærkeloven og designloven ændret, således at Sø- og Handelsrettens afgørelser om EU-varemærker og EF-design skal appelleres til den stedlige landsret, når de ikke kan appelleres direkte til Højesteret. Ændringen indebar, at Højesteret og begge landsretter blev gjort til EU-varemærkedomstole og EF-designdomstole i 2. instans.

Sø- og Handelsrettens midlertidige afgørelser om forbud og påbud blev imidlertid ikke medtaget i denne lovændring, og i medfør af den nugældende § 43 c, stk. 2, i varemærkeloven skal midlertidige afgørelser om forbud og påbud appelleres til Østre Landsret.

Det foreslås, at Sø- og Handelsrettens midlertidige afgørelser om forbud og påbud fremover ligeledes kan appelleres til den stedlige landsret. Kompetencen foreslås således henlagt til domstole, som er EU-varemærkedomstole og EF-designdomstole og derfor efter Erhvervsministeriets opfattelse har den fornødne indsigt i EU-retten.

Høringssvaret har på denne baggrund ikke givet anledning til ændringer.

For så vidt angår høringssvaret fra KU har Erhvervsministeriet fundet det rigtigst at præcisere bemærkningerne til lovforslagets ændring af varemærkelovens § 43 b, således at det fremgår, at bestemmelsen supplerer EU-varemærkeforordningens artikel 131 vedrørende foreløbige, herunder sikrende retsmidler. De relevante foreløbige, herunder sikrende retsmidler i dansk ret er midlertidige afgørelser om forbud og påbud, jf. retsplejelovens kapitel 40. Lovforslaget er ændret i overensstemmelse hermed.

3.7. Farver og mærker uden farve (sort/hvid-mærker) - § 48

DI finder, at lovforslaget med fordel kunne være tydeligere i relation til, om beskyttelsesomfanget af mærker registeret i sort/hvid eller gråtoner også udstrækkes til at gælde pågældende mærker i farver. DI støtter i øv-

rigt, at der ikke længere stilles krav om, at tegnet skal gengives grafisk, og anfører at udmøntningen efter den nyaffattede § 48, stk. 1 bør følge samme moderniseringstankegang.

Kommentar

Erhvervsministeriet bemærker, at det såvel i den nyaffattede bestemmelse i § 48, stk. 1 og i bemærkningerne hertil klart er indikeret, at ansøgte eller registrerede varemærker i sort/hvid, og hvortil der ikke knytter sig en farvebeskrivelse, er at betragte som varemærker uden farve.

Således følger det af dansk praksis, at et registreret sort/hvidt-varemærke, hvortil der ikke knytter sig en farvebeskrivelse, ikke som sådan medfører en eneret til alle farver eller farvekombinationer.

Tilsvarende kan det udledes af en række præjudicielle afgørelser ved EU-domstolen, at brugen af farver i varemærker kun i særlige tilfælde vil kunne påvirke vurderingen af risiko for forveksling, og dermed påvirke det beskyttelsesomfang et varemærke tildeles.

Høringssvarene har på denne baggrund ikke givet anledning til ændringer.

4. Oversigt over hørte organisationer, myndigheder m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden 25. juni - 3. august 2018 været sendt i høring hos nedenstående myndigheder og organisationer m.v., ligesom det har ligget offentligt tilgængeligt på Høringsportalen www.hoeringer.dk. Lovforslaget er sendt til følgende:

ADIPA, Advokatsamfundet, Awapatent, Bech-Bruun Advokatpartnerselskab, Budde Schou A/S, Chas. Hude A/S, Copenhagen Business School (CBS), Danmarks Tekniske Universitet, Dansk Erhverv, Dansk Forening for Industriens Patent- og Varemærkespecialister (DIP), Dansk Forening til Bekæmpelse af Produktpirateri, Dansk Industri, Dansk Opfinderforening, Danske Advokater, Departementet for Erhverv, Arbejdsmarked, Handel og Energi, Grønland, DLA Piper, Ferring Lægemidler A/S, Ferrosan A/S, FLSmidth, Foreningen Industriel Retsbeskyttelse, GN Store Nord A/S, Gorrissen Federspiel, H. Lundbeck A/S, Haldor Topsøe A/S, Handelshøjskolen – Århus Universitet, Horten Advokataktieselskab, Høiberg A/S, Ingeniørforeningen i Danmark, Inspicos A/S, INTA, Kromann Reumert, København Universitet – Det Juridiske Fakultet, Larsen & Birkeholm A/S, LEO Pharma Nordic, NJORD, Novo Nordisk A/S, Novozymes A/S, Opfinderforeningen.dk, Patent Nord ApS, Patentgruppen, Plesner, Plougmann & Vingtoft A/S, SMVdanmark, Syddansk Universitet, Teknologisk Institut, Udenrigs- og Erhvervsministeriet, Færøerne, Udvalget til Beskyttelse af Videnskabeligt Arbejde, Wallberg IP Advice, Zacco Danmark, Ålborg Universitet, Århus Universitet, domstolene:

Højesteret, Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samt alle byretter.

Det udsendte udkast omfatter ikke de foreslåede ændringer af bestemmelserne i varemærkeloven, designloven, patentloven, lov om brugsmodeller og lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) om overførsel af indtægter fra gebyrer, som er omfattet af lovforslagets punkt 2.12. Det skyldes, at Erhvervsministeriet i høringsperioden er blevet opmærksom på, at disse ændringer skal indgå i det aktuelle lovforslag.

Følgende organisationer, myndigheder m.v. har haft bemærkninger til lovforslaget:

Association of Danish Intellectual Property Attorneys (ADIPA)

Danske Advokater (DA)

Dansk Erhverv (DE)

Dansk Industri (DI)

Foreningen Industriel Retsbeskyttelse (FIR)

International Trademark Association (INTA)

Københavns Universitet (KU)

Sø- og Handelsretten